

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski zavod za zapošljavanje, Z., kojeg zastupa ravnatelj A. L., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz zainteresiranu osobu L. B. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 23. rujna 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Hrvatskog zavoda za zapošljavanje za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/21-01/387, URBROJ: 401-01/05-21-8 od 12. srpnja 2021. godine.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika poništeno je rješenje tužitelja, KLASA: UP/II-032-03/20-01/09, URBROJ: 344-61/1-21-14 od 18. veljače 2021. (t.1.), odobrava se L. B. pravo na pristup informaciji o imenima članova povjerenstva koje provodi postupak vrednovanja zahtjeva za dodjelu potpore za samozapošljavanje od listopada 2019. godine do dana podnošenja zahtjeva za pristup informacijama (t.2.), nalaže se Hrvatskom zavodu za zapošljavanje da u roku od 8 dana od pravomoćnosti ovog rješenja omogući L. B. pristup odobrenoj informaciji, sukladno točki 2. izreke ovog rješenja (t.3.).
2. Rješenjem tužitelja KLASA: UP/I-032-03/20-01/09, URBROJ: 344-61/1-21-14 od 18. veljače 2021. godine odbijen je zahtjev L. B. kojim je tražio informaciju – imena članova povjerenstva koji provode postupak vrednovanja zahtjeva za dodjelu potpore za samozapošljavanje od listopada 2019. do podnošenja zahtjeva.
3. Osporeno rješenje tužitelj pobija tužbom u kojoj citira odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama i Opće uredbe o zaštiti osobnih podataka te ih tumači na način suprotan od tumačenja tuženika u osporenom rješenju smatrajući to tumačenje pogrešnim. Navodi da tuženik inzistira na dostavi osobnih podataka i zanemaruje odredbe Opće uredbe. U bitnome navodi da članovi povjerenstva nisu ni čelnici tijela javne vlasti niti voditelji ustrojstvenih jedinica sukladno članku 10. stavku 1. točki 11. Zakona o pravu na pristup informacijama te njihova imena nisu javno dostupani podatak. Pojašnjava razloge i motive korisnika za dostavu informacije o imenima i

prezimenima članova povjerenstva u postupku dodjele potpore za samozapošljavanje u kojem postupku je korisnikov zahtjev odbijen. Napominje također da korisnik u svojoj žalbi nije naveo u koju svrhu želi pristup imenima i prezimenima članova povjerenstva, a koji svoj posao obavljao temeljem ugovora o radu pa izražava sumnju u nezakonite namjere korisnika odnosno zlouporabe. Tužitelj smatra da je tuženik bio dužan pri donošenju osporenog rješenja ocijeniti kakav je interes korisnika u odnosu na kršenje članka 6., 7. i 8. Povelje EU o temeljnim pravima odnosno koji je interes od veće važnosti s jedne strane interes korisnika za dostavom osobnih podataka djelatnika HZZ ili zaštita temeljnih prava zajamčenih Ustavom RH i Poveljom EU. Predlaže Sudu da usvoji tužbeni zahtjev, poništi rješenje tuženika i sam riješi ovu upravnu stvar podredno da vrati predmet na ponovni postupak.

4. U odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga osporenog rješenja navedenih u obrazloženju istog. U bitnom navodi da je neistinit tužiteljev navod da tuženik smatra kako ime i prezime nije osobni podatak s obzirom da tuženik jasno i izričito u pobijanom rješenju navodi da je tijelo javne vlasti ispravno zaključilo, premda nije detaljno obrazložilo, da je ime i prezime fizičke osobe osobni podatak kao i da dostava imena i prezimena predstavlja obradu podataka, međutim, pogrešno je utvrđeno kako u ovom slučaju nisu stečeni uvjeti za zakonitost obrade osobnih podataka što govori kako tužitelj nije detaljno ni sa razumijevanjem pročitao obrazloženje rješenja koje osporava. Nadalje smatra da je razvidno kako tužitelj uopće nije razumio obrazloženje iz tuženikovog rješenja kako je u prvostupanjskom rješenju pogrešno odbio zahtjev temeljem odredbe članka 15. stavka 2. točke 1. Zakona o pravu na pristup informacijama jer navedena odredba pretpostavlja da je informacija klasificirana stupnjem tajnosti sukladno odredbama Zakona o tajnosti podataka, a ne da predstavlja osobni podatak zaštićen odredbama Opće uredbe o zaštiti podataka. Nadalje, smatra da je tužitelj pokazao potpuno nerazumijevanje i pogrešno tumačenje odredbi Povelje Europske unije o temeljnim pravima s obzirom da se pravo iz njezine odredbe članka 6. na koju se poziva tužitelj odnosi na pravo na slobodu i sigurnost zajamčeno člankom 5. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te se odnosi i na uhićenja i ostala lišavanja slobode. Jednako tako pogrešno je protumačena odredba članka 7. Povelje na koju se tužitelj poziva koja korespondira sa jednakom odredbom članka 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te se odnosi na pravo na poštivanje privatnog i obiteljskog života te doma i dopisivanja što nije primjenjivo na ovu upravnu stvar. U odnosu na članak 8. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tuženik smatra kako navedeni članak tužitelj potpuno nepotrebno navodi kada je pravo na zaštitu osobnih podataka detaljno uređeno Općom uredbom o zaštiti podataka koja je neposredno primjenjiva na sve države članice Europske unije. Osim toga u stavku 2. članka 8. Povelje se spominje i druga legitimna osnova obrade osobnih podataka utvrđena zakonom koja je ujedno primjenjiva u ovoj upravnoj stvari i o kojoj je detaljno napisao u pobijanom rješenju tuženika. Smatra nepotrebno govoriti o načelu proporcionalnosti između zaštite osobnih podataka i prava na pristup informacijama kada je u svojem prvostupanjskom rješenju tužitelj osim navođenja potpuno pogrešne zakonske odredbe kao temelja uskrate prava na pristup informacijama ujedno propustio navesti test razmjernosti i javnog interesa čime je načinio bitnu povredu postupka. Tužiteljeva opaska kako korisnik informacije nigdje ne navodi u koju svrhu želi pristup zatraženim informacijama u suprotnosti je sa odredbom članka 18. stavka 4. Zakona

o pravu na pristup informacijama prema kojoj podnositelj zahtjeva nije obvezan navesti razloge zbog kojih traži pristup informaciji niti je obvezan pozvati se na primjenu ovog Zakona. U konačnici ističe se kako je tužitelj bio dužan proučiti praksu tuženika kao i Visokog upravnog suda Republike Hrvatske koja od svojih početaka utvrđuje kako su imena i prezimena zaposlenika tijela javne vlasti javno dostupni podaci (poslovni broj: UsII-468/18-9 od 17. siječnja 2019., UsII-41/19-6 od 16. svibnja 2019.). Tuženik navodi da je u ovom slučaju naglasak na činjenici da se ovdje ne radi samo o zaposlenicima tijela javne vlasti koje se financira iz proračunskih sredstava već da su oni članovi povjerenstva koji odlučujuću o distribuciji javnih sredstava – potpora za zapošljavanje, stoga je u tom smislu javni interes evidentan i neosporan, a zaštita imena i prezimena tih djelatnika bi bila u izravnoj suprotnosti sa načelom transparentnosti, odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama kao i samoj svrsi Opće uredbe o zaštiti podataka.

Predlaže Sudu da odbije tužbeni zahtjev i potvrdi osporeno rješenje tuženika.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva pri čemu sud, sukladno članku 31. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.; dalje: ZUS), nije vezan razlozima tužbe ovaj je Sud utvrdio da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu.

7. Naime, kako to proizlazi iz spisa predmeta dostavljenog ovom Sudu uz odgovor na tužbu podnositelj zahtjeva L. B. je 11. listopada 2020. godine zatražio od tužitelja pristup informaciji – imenima i prezimenima članova povjerenstva koje je od listopada 2019. godine do dana podnošenja zahtjeva provodilo postupak vrednovanja zahtjeva za dodjelu potpora za samozapošljavanje.

8. Tužitelj je rješenjem KLASA: UP/I-032-03/20-01/09, URBROJ: 344-61/1-21-14 od 18. veljače 2021. godine odbio zahtjev za pristup informacijama uz obrazloženje da se radi o osobnim podacima djelatnika koji su zaštićeni Zakonom o pravu na pristup informacijama i Općem uredbom o zaštiti podataka.

9. Tuženik je u žalbenom postupku poništio rješenje tužitelja i odobrio podnositelju zahtjeva pristup traženim informacijama.

10. Naime, nije sporno da se u slučaju traženja informacija – imena i prezimena zaposlenika – radi o informacijama koje predstavljaju osobni podatak, pa je stoga temeljem članka 15. stavka 2. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI) zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka.

11. Također nije sporno da je i u situacijama kakve ima u vidu članak 15. stavak 2. točka 4. ZPPI tijelo javne vlasti dužno prije donošenja odluke o davanju ili uskrati takovih informacija provesti test razmjernosti i javnog interesa.

12. Tuženik je u žalbenom postupku zaključio da je tužitelj odredbe članka 15. ZPPI selektivno primijenio na način koji pogoduje isključivo ograničavanju pristupa zatraženim informacijama ne uzimajući pritom u obzir odredbe koje osiguravaju pravni temelj obrade osobnih podataka, odnosno koje omogućavanje pristupa zatraženim informacijama čine zakonitim. Stoga se prvenstveno pozvao na odredbu članka 4. recitata Opće uredbe o zaštiti podataka kojim je propisano kako bi obrada osobnih podataka trebala biti osmišljena tako da bude u službi čovječanstva. Pravo na zaštitu osobnih podataka nije apsolutno pravo; mora ga se razmatrati u vezi s njegovom funkcijom u društvu te ga treba ujednačiti s drugim temeljnim pravima u

skladu s načelo proporcionalnosti. Drugim riječima navedena odredba ukazuje da u određenim slučajevima osobni podatak neće ujedno biti i zaštićeni osobni podatak, odnosno da će, ovisno o kontekstu svakog pojedinog slučaja, zakonodavstva države članice i načela proporcionalnosti, dostupnost osobnih podataka biti pravno utemeljena. Pozivajući se na odredbe Opće uredbe o zaštiti podataka (članak 4. i 6.) povjerenik upućuje da se u ovom slučaju zakonitost obrade osobnih podataka izvodi iz odredbi Zakona o pravu na pristup informacija koji razrađuje odredbu članka 38. stavka 4. Ustava Republike Hrvatske kojom se jamči pravo na pristup informacijama u posjedu tijela javne vlasti uz uvažavanje preduvjeta ispravne provedbe teste razmjernosti i javnog interesa u slučaju postojanja ograničenja pristupa odnosno u određenim slučajevima primjenjujući odredbu članka 16. stavka 3. ZPPI osiguravajući automatsku dostupnost zatražene informacije bez provedbe navedenog testa kada se radi o raspolaganju javnim sredstvima.

13. Iako se u ovom slučaju ne radi o neposrednoj primjeni članka 16. stavka 3. ZPPI odnosno ne traži se informacija o neposrednom raspolaganju javnim sredstvima u kojem bi slučaju informacija trebala biti dostupna i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, prema ocjeni tuženika, u ovom se slučaju radi o informacijama o službenicima koji su plaćeni iz javnih sredstava, a koji pritom odlučuju o dodjeli javnih sredstava pa je stoga evidentan javni interes da se postupak dodjeljivanja tih sredstava učini maksimalno transparentnim te da se omogući pristup imenu i prezimenu tih osoba.

14. Tužitelj je pravilnom primjenom testa razmjernosti i javnog interesa trebao doći do zaključka da on predstavlja tijelo javne vlasti koje se financira iz proračunskih sredstava te da su članovi povjerenstva plaćeni iz javnih sredstava odnosno financirani su za odlučivanje o distribuciji javnih sredstava – potpora za samozapošljavanje pa stoga nije mogao odbiti pristup zatraženim informacijama, imenima i prezimenima zaposlenika, članova Povjerenstva za provođenje postupka vrednovanja zahtjeva za dodjelu potpore za samozapošljavanje.

15. Imajući u vidu izloženo prema ocjeni ovog Suda osporeno rješenje tuženika je utemeljeno na pravilno i u potpunosti utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno i protumačeno mjerodavno materijalno pravo, a tužbeni navodi istaknuti u tužbi nisu osnovani niti odlučni i nisu utjecali na zakonitost osporenog rješenja.

16. Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 23. rujna 2021.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.